

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 709/2021
14.10.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгомира Милојевића, председника већа, Биљане Синановић, Радмиле Драгичевић Дичић, Радослава Петровића и Невенке Важић, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због противправног дела које је у закону одређено као кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 566/21 од 15.06.2021. године, поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Београду КпоЗ 8/21 од 10.02.2021. године и Апелационог суда у Београду Кж2 ПоЗ 4/21 од 24.03.2021.године, у седници већа одржаној дана 14.10.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 566/21 од 15.06.2021. године, поднет против правноснажних решења Вишег суда у Београду КпоЗ 8/21 од 10.02.2021. године и Апелационог суда у Београду Кж2 ПоЗ 4/21 од 24.03.2021.године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду КпоЗ 8/21 од 10.02.2021. године одбијен је предлог за изрицање мере безбедности обавезног психијатријског лечења и чувања у здравственој установи ВЈТ у Београду Кто Втк 79/20 од 28.12.2020. године, поднет против окривљене АА, због противправног дела које је у закону одређено као кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 3. у вези става 1. Кривичног законика.

Решењем Апелационог суда у Београду Кж2 ПоЗ 4/21 од 24.03.2021.године одбијена је као неоснована жалба јавног тужиоца ВЈТ у Београду изјављена против првостепеног решења.

Републички јавни тужилац поднео је захтев за заштиту законитости Ктз. 566/21 од 15.06.2021. године против наведених правноснажних решења, због повреде закона у смислу члана 485. став 1. тачка 1) у вези са чланом 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и утврди да је наведеним побијаним решењима, повређен закон у корист окривљене.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоцу окривљене сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажна решења против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца, је неоснован.

Републички јавни тужилац у захтеву за заштиту законитости истиче да је суд повредио кривични закон у смислу члана 439. тачка 1) ЗКП, када је утврдио да дело које је предмет оптужбе није кривично дело тј. противправно дело које је у закону одређено као кривично дело угрожавања сигурности из члана 138. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, налазећи да је предметна претња условљена и због тога неподобна да код оштећеног изазове основан осећај страха и угрожености. Поред тога, тужилац истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, наводећи да је изрека првостепеног решења неразумљива, јер не садржи законски основ за одбијање предлога за изрицање мере безбедности обавезног психијатријског лечења и чувања у здравственој установи, као и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, указујући да су разлози побийаних решења нејасни и у знатној мери противречни, и то посебно у погледу закључка суда да се предметна претња не може сматрати објективно подобном да код оштећеног изазове осећај страха и угрожености и да за такву оцену није потребно водити доказни поступак на главном претресу. Тужилац у захтеву посебно указује да је суд, обзиром да се ради о неурачунљивом учиниоцу, приликом оцене претње као елемента предметног кривичног дела, морао применити другачије критеријуме у односу на оне које примењује када су учиниоци урачунљива лица. У вези са тим, у захтеву се као разлог подношења наводи и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП, истицањем да је у конкретном случају суд ценио противречне доказе, који могу бити цењени само у доказном поступку на главном претресу, због чега је по ставу тужиоца, приликом доношења решења којим је сходном применом одредаба ЗКП, одбијен предлог за изрицање мере безбедности обавезног психијатријског лечења, неправилно примењена одредба члана 503. став 1. у вези са чланом 338. став 1. тачка 1) ЗКП.

Ови наводи захтева за заштиту законитости, по оцени Врховног касационог суда, нису основани.

Наиме, Врховни касациони суд је става да је правилно првостепени суд, у фази испитивања оптужног акта, утврдио постојање разлога из члана 338. став 1. тачка 1) ЗКП, јер дело које је предмет оптужбе није кривично дело, у конкретном случају противправно дело које је у закону одређено као кривично дело угрожавања сигурности из члана 138. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, не упуштајући се, при томе у оцену спорних чињеница и противречних доказа, већ само ценећи садржину оптужног акта - предлога за изрицање мере безбедности обавезног психијатријског лечења и чувања у здравственој установи и статуса који је окривљена објавила. По налажењу овог суда, правноснажним решењима чије испитивање законитости је предмет захтева, нису учињене повреде закона, које се у захтеву за заштиту законитости истичу. Ово стога што је првостепени суд у конкретном случају поступао

у дозвољеним границама испитивања оптужног акта и за своју одлуку, дао јасне и непротивречне разлоге, док је другостепени суд правилно нашао да је првостепени суд донео закониту одлуку, за шта је и тај суд дао јасне и непротивречне разлоге.

Дакле, исте наводе, садржане у захтеву за заштиту законитости, јавни тужилац истицао је и у жалби изјављеној против првостепеног решења, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и за прихватање као правилног правног становишта првостепеног суда – да дело које је предмет оптужбе није кривично дело, у конкретном случају противправно дело у закону одређено као кривично дело из члана 138. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и у вези са тим и постојања разлога из члана 338. став 1. тачка 1) ЗКП, као и постојања услова за примену одредбе члана 503. ЗКП (страна 2. други став образложења првостепеног решења), на страни 2. у четвртном и петом ставу и на страни 3. у другом ставу образложења другостепеног решења, а у погледу битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП, на страни 3. страни у другом ставу, изнео јасне и правилне разлоге, које разлоге у свему прихвата и Врховни касациони суд и на исте упућује, сходно одредби члана 491. став 2. ЗКП.

Из изнетих разлога, налазећи да побијаним правноснажним решењима нису учињене повреде закона из члана 439. тачка 1) и 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, на које се неосновано указује у захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгомир Милојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић